

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 179/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, у парници тужиоца „SUPERLAB“ д.о.о. Београд, ул. Милутина Миланковића бр. 25, чији је пуномоћник Ђорђе Мара, адвокат у ..., ул. ... бр. ..., против туженог, „KENZAI GROUP“ д.о.о. Београд, ул. Мике Аласа бр. 34, чији је пуномоћник Дејан Мудринић, адвокат у ..., ул. ... бр. ..., ради утврђења и дуга, вредност предмета спора 2.028.905,35 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 499/19 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 499/19 од 03.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 5088/17 од 03.10.2019. године утврђено је да је раскинут уговор о продаји и уградњи подне облоге на објекту Суперлаб-а у Врчину, који је закључен између парничних страна. Ставом П изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 2.028.905,35 динара са опредељеном законском затезном каматом на појединачне износе од датума доспелости па до исплате, док је у ставу III изреке обавезан тужени да тужиоцу плати износ од 384.528,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 499/19 од 03.10.2019. године преиначена је пресуда Привредног суда у Београду П 5088/17 од 03.10.2018. године и одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је раскинут Уговор о продаји и уградњи подне облоге на објекту Суперлаб-а у Врчину, који је закључен између парничних странака, као и захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плати износ од 2.028.905,35 динара, са законском затезном каматом и то: на износ од 849.955,24 динара, почев од 03.11.2008. године, на износ од 935.151,72 динара почев од 08.01.2009. године и на износ од 143.798,39 динара почев од 11.05.2009. године, па све до исплате. Обавезан је тужилац да туженом исплати износ од 311.139,00 динара, на име накнаде трошкова првостепеног поступка, као и износ од 182.778,00 динара, на име накнаде трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену ревизију.

Тужени је у одговору на ревизију оспорио тачност ревизијских навода, као и њихову основаност, па је предложио да се изјављена ревизија тужиоца одбаци као недозвољена, а трошкове ревизијског поступка је опредељено тражио.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/2020) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби чл. 479. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) у споровима мале вредности против другостепене одлуке није дозвољена ревизија. Одредбом члана 480. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) прописано је да ако у одредбама ове главе није другачије прописано у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона .

Према одредби члана 487. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео 28.04.2014. године. У тужби је означио вредност предмета спора у износу од 2.028.905,35 динара, што представља динарску противвредност од 17.533,01 ЕУР на дан подношења тужбе. Првостепена пресуда је донета 03.10.2018. године, а другостепена пресуда 03.10.2019. године. У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) није дозвољена.

Без утицаја је то што је другостепени суд одлуком која се побија ревизијом преиначио првостепену пресуду, јер се одредба члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11... 18/20) не примењује у споровима мале вредности у којима ревизија није дозвољена због природе спора.

Из наведених разлога је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као у ставу првом изреке.

Решавајући о захтеву туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, Врховни касациони суд налази да одговор на ревизију није био нужан за одлучивање о ревизији. Самим тим ни трошкови који су настали подношењем одговора на ревизију не представљају нужне трошкове који би се досудили на терет тужиоца. Зато је применом члана 165. Закона о парничном поступку одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић